

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa P. F.

przeciwko K. S.A. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących sposobu i czasu wyrażanie przez inwestora zgody na zawarcie umowy

o podwykonawstwo warunkującej jego odpowiedzialność solidarną (art. 647¹ § 2 i 5 k.c.).

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze przedstawione zagadnienia prawne całkowicie odbiegają od poczynionych w sprawie i wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych. Skarżący zmierza do ustalenia, czy potrzebne jest przedstawienie umowy podwykonawczej inwestorowi dla przyjęcia jego milczącej zgody, w sytuacji, gdy ma on wiedzę o treści umowy i zakresie wykonywanych przez podwykonawcę zadań. Otóż z ustaleń faktycznych sprawy wynika wprost przeciwny wniosek. Wedle Sądów *meriti* inwestor nie miał wiedzy o treści umowy podwykonawczej, a z pewnością nie wiedział od początku o dokonywaniu czynności w procesie inwestycyjnym przez podwykonawcę (s. 13 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego). Po drugie zagadnienie to jest oderwane od już utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, gdzie nie budzi wątpliwości, że zgoda inwestora może być wyrażona w każdy sposób, a nie tylko na skutek braku ustosunkowania się do przedstawionej mu umowy pisemnej (por. uchwałę 7 sędziów SN z 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121). Nie ma więc potrzeby ponownie rozstrzygać tej kwestii.

Z analizy skargi nie wynika także, aby była ona w sposób oczywisty uzasadniona. Skarżący upatruje tej podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania w naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c., gdyż Sąd Apelacyjny nie poczynił własnych ustaleń faktycznych. W rzeczywistości jednak Sąd Apelacyjny wyraźnie wskazał, że w znacznej większości przyjął ustalenia Sądu pierwszej instancji za własne, a jedynie w ograniczonym zakresie poczynił ustalenia odmienne, co zostało wyraźnie wskazane i umotywowane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

